

Franjo Frančič

Češnjev kompot

Za Natašo Dembsky

NE KOPIRAJ

Češnjev kompot

na dan Natašinega pogreba, 27. maja 2009

Nataša Dembsky me je poiskala tam okoli Božiča,
v svoji zgodbi Češnjev kompot zapiše, da me je poznala že prej,
mislila je na preklete knjige,
da jo je bilo strah, od silne želje, upanja in hrepenenja,
taka punčka iz cunj, ki v pravljice verjame,
na dan pogreba se je razprl trebuh neba,
dež, dež,
stal sem tam kot ena pofukana pizda,
nisem jokal, ko je umrl oče, ko je umrla mati,
v bistvu nisem nikoli jokal,
samo ta strašljivi dež,
tam sta bila dva popa brez domišljije, plačana po komadu.
terapevti, oče, mati, sestra, ljudje pač,
še prej sem panično iskal mamin grob, pa ga nisem našel,
babico takoj, zavij pri Breskvar, mi je pred desetletji naročila,
ja, najprej so bila pisma, v njih se popolnoma razkrila tujcu,
hors, igle, komuna, hijene in kače,

poznal sem jih, ljudi, ki so bili odprte rane,
vedel sem, najboljši padejo prvi,
bežal sem pred njimi, se skrival, jedel kamne,
se igral z rabljenimi besedami,
ego trip je naslov prvi knjigi,
noči bele so zakon,
laži kot kocke v hišici iz kart,
rezal sem se s kirurško natančnostjo,
spet neko pofukano opravičilo,,
drugače pa, ni me več bolelo, ni se me dotaknilo,
izselil sem se iz tega sveta,
mali begavi pankrt, ki so ga štirali in selili,
zadnji vlak je odpeljal in takrat sem jo zagledal,
punčko iz cunj, ki v pravljice verjame,
te oči,
požgano, gole, same,
napalm,
napalm,
že leta nisem potovala, ja, no, prej, ko sem bila zadeta,
a to ne šteje,
potem besede, vino in drhtenje,
objem in poljub, kot da bi ji ponudil zatočišče,

a že prvič mučna scena,
zaplesala je kot metulj in pičila kot osa,
prosim te, prosim te, ostani z mano, ne pusti me,
ostani z mano, prosim, prosim...
ta mala punčka iz cunj, ki v pravljice verjame,
kot preverjen kurbin sin sem skrila karte,
kasneje mi je rekla:
ti se tako bojiš smrti,
jaz že dolgo ne,
ja, tako mi je govoril poet Jure,
stari kmet celo z mirnim nasmeškom,
ljubljenje je bilo za njo valovanje,
a na pristane je pozabila,
pripovedovala mi je kako je za iglo vse žile porabila,
o dnu dna, o tem kako se ji je s sveta mudilo,
pizda, sem beležil, a ne poslušal,
postavil sem ji pravila, zapovedi in pasti,
sodil sem ji brez obtožnice,
to je bilo kasneje,
ko je korak naprej in dva nazaj hodila,
zloba, beda, gnoj, ki me je ohranil,
samo tri preproste besede:

rad te imam,

bi bile dovolj, da bi preživela,
piše v enem izmed številnih pisem,
zakaj sem bil z njo,
ker je bila res poseben primerek,
je bil potreben štof za nove pisarije,
in potem, ko jo je pustošil interferon,
morilec,
ob štirih zjutraj me je opranih las,
ki so bleščali v nebeško modri svetlobi čakala,
taka punčka iz cunj, ki v pravljice verjame,
žeblji so bili zabiti v križ,
otroka, otročka, malega otročka,
po tistem led in beg,
nobenega poguma,
podgana brez srca,
iz oči v oči,
za hrbtom nož,
potem njeni obupani klici,
angelom polomiš krila,
njej, ki me je ljubila,
z ruševinami srca, izgubljena, temna vila,

taka punčka iz cunj, ki v pravljice verjame,
v njeni popolni izgubljenosti je bila neizmerna lepota,
a kot da je odločeno že prej,
spomnim se na tisoče podob,
a samo po drobcih,
ne morem sestaviti mozaika,
morilec,
tisto popoldne po pogrebu,
strašne nevihte, ki razparajo brazgotine,
na začasno osvobojenem ozemlju podrta strašila,
vidim jo,
Natašo Dembsky na češnji kako žari, kako je srečna,
taka punčka iz cunj, ki v pravljice verjame,
sama kri,
gola bolečina,
nikdar,
nikdar,
draga moja.

Dež, dež...

to pesem sem prvi prebral Nataši, rekla je samo: ko šus !

Mi je včasih rekla moja mama
drek si, ki sem ga posrala,
takrat prej, ko sem bil še na gradu,
zdaj včasih stojim ure in ure na pokopališčih,
zelo pomembno je, da so smeti in voda zraven,
noče in noče umreti, ne vem zakaj,
sem jo imel rad, strašno rad,
tudi, ko me klofutala, ko me je ščipala, ko me je izdala,
sem jo strašno pogrešal, menda že pred svojim rojstvom,
pa je ni bilo na proslavah, pa tako sem se učil pesmi na
pamet, tako sem si želel, da bi bila ponosna name,
ne, kar jokaj je rekla, ko me je sesuvala, vsaj scat ne bo treba,
moja lepa mati, ki je znala šlogati, zrihtati splave, poroke,
ki je govorila sto kilometrov na uro,
sem si rekel, bila je napaka, nesrečna je, prišel bo čas,
spoznala bom, kako strašno rad jo imam,
slišala bo, da znam vse pesmi na pamet, v prvi vrsti bo sedela,
ts pizda zafukana me je lomila naprej in naprej,

dala me je v rejo, dala me u tri pičke materi,
moja lepa mati na Tromostovju, v belih nogavičkah,
taka prasica, da ji ni para, mi je potem le nekoč priznala.

NE KOPIRATI

Dež, dež...

To je bilo že potem, ko je zbolela,
ko sva nekaj krpala, u tri pičke materine sva se trudila,
mimo, ves čas je deževalo,
sploh nisem mogel razumeti,
ker moj oče je bil opica, orangutan,
pozabili so ga zapreti v kletko zato je blodil okoli,
s črno skorjo vina na ustnicah, s tistim kalnim, praznim pogledom,
znan se je po ure in ure pijan igrati s smrkavim robcem,
vzel me je s sabo, ko je fukal tuje ženske,
tista redka leta, ko smo bili skupaj,
od prvega, do šestega razreda,
ko sem si izmišljal kako ju bi ubil,
s plinom, s strupom, s sekuro v spanju,
on me je šutiral enkrat na tri mesece,
če ne štejem tiste flaše, ki mi jo je razbil na glavi,
pa to, da je šutiral tudi njo, takrat, ko je bil res zajeban,
samo, sfukalo me je čakanje,
ker nisi nikoli vedel v kakšnem stanju se vrne,
samo njega se komaj kaj spomnim,
no, mama je leto in pol umirala, vse manjša in manjša je postajala,

ni imela več oči in ust, samo bala pa se ni,
vedela, da bo dobila prvovrstno vstopnico za parter pekla,
samo se ji je jebalo, mogoče pa je tako dobro igrala,
njemu sem obljubil, nekoč, da, da ga bom razčefukal,
pa je bilo še lažje, pozabil sem ga, komaj kdaj pride,
ponavadi v paru z njo,
taka zmešana zafukanca sta,
moj oče in moja mati.

NE KOPIRATI

Dež, dež...

Potem je mama dobivala samo še umetno hrano,
kot mali otrok je bila, spraševala me je po kokoših,
po ženi, po vremenu, po nepomembnih zadevah,
ne vem, je čakala, da ji bom odpustil ali kaj,
sem čakal jaz, samo se je le izdala,
ko je rekla, da ji je žal samo to, da so me zapirali,
tako po par dni so pozabili name,
pil sem svojo scalino ali kaj,
vem samo, da so si more zdaj podobne,
ne morem ven iz avta, ki potone, iz goreče hiše,
čutim zublje, napalm, duši me,
zato vedno vstanem kot vojak, v delcu sekunde,
v teh sesekanih belih nočeh, kadim na dvorišču,
gledam to tujo hišo, ki postaja grobnica,
vidim svojo hči na oknu, lunin obraz imam,
sprašujem se, če sem manj zafukan oče,
v bistvu pa to sploh nisem jaz,
kot da bi ostal v tisti luknji, na gradu,
na nekih točkah kjer ves čas dežuje,

samo sem vedno spil, tri, štiri pijače pred obiskom v bolnici,
ker me je bil najbolj strah kaj naj ji rečem,
ker njej nisem mogel lagati,
ona je bila moja mama, zafukana mama,
ki sem jo imel rad, še zmeraj, za vedno,
ker včasih, ko jo je oče šutiral,
je potem padla na linolej, sem šel po vseh štirih k njej
sem lizal tisto njeno kri,
če kakšen dan, dva je vsa plava sedela skupaj z njim na divanu,
kot da ni nič.

NE KOPIRATI

Dež, dež...

Ko je umrl oče sem bil židane volje,
prvič sem videl kako velik mojster je bil Plečnik,
tisti njegovi kamniti oboki te ponesejo direktno v nebo,
kot je navada za slovenske pravljice je bila tam še grbasta babica,
cel kup otrok, cel pizdunsko socialni cirkus,
kako lepo, kako poučno,
imel sem že kakšnih šestnajst let,
samo čakal sem, da ujamem pravi trenutek,
da bo oče sesut, dovolj zapit,
da ga gladko razbijem na milijon kosov
odrinil je grbasto babico, da je padla na tla,
opotekel se je, zunaj je bil hud naliv,
z enim šutum v glavo sem ga podrl,
s težkimi škornji sem ga nabil pod rebra,
brcal sem ga v glavo na vso moč,
ni mi bilo dovolj, ko je padel v nezavest sem skočil nanj,
daval sem ga, zagrizel sem v njegov goltanec,
hotel sem mu iztrgati srce, tako žal mi je bilo, da nimam noža,
pritekli so sosodje in me zvelkli proč, on pa je bil mesece v bolnici,
samo, bal sem se ga, vedno in za zmeraj, ker je bil oni strani vrat,

njej pa sem nosil rože, moja lepa zafukana mati,
daj mi tisto moč igre, da se ne bom bal smrti,
skoraj nisem mogel verjeti,
tudi na njenem pogrebu nisem zmogel ene same solze,
ne vem zakaj, morda sem že vedel, da se bo vračala,
vsako deževno noč.

NE KOPIRATI

Dež, dež...

Ničesar ne vem o ljudeh, o sreči, o ljubezni,
zelo pozno sem se naučil osnovnih stvari,
kako napišeš pismo, kako ustaviš ogenj napalma,
kako premagaš vročico, tisti bes, nemir, ki se širi v spanec,
potem kasneje, ko sem srečeval ženske,
vedno sem verjel, da so mesene igrače,
nisem jih prizadel namerno, nisem jih mučil načrtno,
niso bile moja senca moje lepe zafukane mame,
pač nisem znal, nisem zmogel,
na kakšen deževen dan sem znal lagati tako dobro, da sem verjel sebi,
izmišljal sem si to ali ono,
kakšne grajske zgodbe, igrati žrtev,
pomembno je bilo le to, da jaz vodim igro,
da ne bom na koncu tisti, ki bo ranjen,
iskal sem sužnjo in nuno v isti osebi,
iskal sem ključarko, ki bo znala odpreti tista vrata,
iskal sem šamanke, ki mi bi čarobno odpoljubile more,
ne na začetku, kopičil sem izmišljotine,
laž na laž, prevaro na prevaro,
iskal sem žrtev,

da ji izpijem vso kri, požgem vso dušo,
da mi bo potem vsaj malo podobna,
rojen v puščavi sem prosil le dežja,
tiste tihe glasbe dežnih kapelj, da bi vsaj za trenutek dva pozabil,
na izgubljeni jutri, na zublje napalma,
in sledili so si polomi, drame, begi, porazi, beda,
in končno samota dežja.

NE KOPIRATI

Dež, dež...

Mnogo let kasneje, oče in mama živita v kleti,
balzamirana, lepo ohranjena, ona redno dobiva rože, on vino,
gospa pedagoginja zna vse pesmi na pamet,
počuti se ogoljufano, ona skrbi za hrano, obleko, rože, račune,
ona večkrat reče, da so jo oglodali do kosti,
hči in on, zajedalec,
vse noči hodiš gor in dol, spraviš me boš v norišnico,
dvajset uničenih let reče,
zunaj dežne kaplje enakomerno bobnajo v sivino večera,
krivde ni mogoče deliti, parole so iz razprodaj,
on vedno kritičen povzdigne glas, preklinja,
vsi tisti upi o ženski, ki mu odpobjubila more so pozabljena utvara,
zdaj štejejo male vojne, da se zapolni čas,
on se igra z besedami, ona je zelo prijazna do obiskov,
vloge so bile razdeljene že prej,
včasih krpajo, niti igra ni, vaje, utečenost,
on se je bal tistih prvih mesecev, ko se je rodila hči,
a bila je lunin otrok, nasmejana zlatolaska,
velikokrat jo je opazoval v spanju in se čudil,

njeni lepoti, žarenju, njeni mirnosti,
potem bi ji moral odgovoriti na nekaj vprašanj,
ona je znala kričati, same skrajnosti, da jo bo ubila,
da jo bo ubogala, da sta prava hinavca,
oče in mati v kleti sta se počasi prebujala,
on je postajal zombi, selil se je v preteklost,
ni zmoget živeti v sedanjosti,
potvoril je, popravil, spremenil,
samo dež ga zaziba v melanholijo,
opazuje ogenj v kaminu,
razmišlja kako bo ogenj zajele njegovo truplo,
potem potrka mama na vrata,
prosi ga, če jo pelje s starim ford escortom en krog,
ja, ji reče, samo stari ne bo šel zraven,
mama se samo smeji.

NEKOPIRATI

Dež, dež...

Spet je ponavljala, da ji je uničil življenje,
čakam na hči, naenkrat ga je strah,
da sreča najhujše bebce, da jo poškodujejo,
mama se oglašaja bolj poredko, njene besede so vse bolj nore,
oče je izginil, včasih samo njegova velika roka prebije prosojno visečo tančico,
nič lažje ni, nič težje,
ona je zagrenjena, utrujenost materiala si razlaga kot zrelost,
on vse manj preklinja, komaj, da spregovori po nekaj stavkov na dan,
postaja kemični Ali, vsak dan s čikom poseda pod oljko,
čaka na kače, hijene, srebrne lisice, čudi se cvetovom granatnih jabolk,
te krvavo cvetoče bolečine, v dnevnik si zdaj zapisuje samo še številke,
ko pade dvakrat na mesec v hypo, vidi miren obraz smrti,
to so lepi obeti, vsa ta belina tišine,
sedi na bolnišnični postelji in drži mamu za roko,
si prinesel avtomobilčke za sina gospoda primarija? vpraša,
izza temnih oblakov je slišati violine,
hiša brez korenin vse bolj sameva,
pravi, da bo neko noč odšel,
prej preden bo klican,
komaj jih sliši kako ihtijo,

njegova mati, hči, žena

kolikokrat jih je videl kako hodijo za njegovo žaro,

sijoče nasmejani, vsi v belem, potem pa prve dežne kaplje,

ostri robovi sveta bledijo,

pesem dežnih kaplje pozabe.

NE KOPIRATI

Dež, dež...

Nihče ne ve kaj je odgovornost za praznike,
ko se ti rodi otrok ti stopiš na čelo vrste,
dež se spreminja v sneg, ki se čudi pravljичni pokrajini,
koliko kurbirske lepote, koliko mrtvih sanj,
koliko blefa prividov, mrtvih ladij, vojn in izdaj,
jutro večera, starec otrok, prazen pogled in zadnji obrok,
čas nima teže, svet izgublja barve, besede zgrešijo,
hvala za kri, crkni, crkni, ti mali pajac,
dež, dež.

NE KOPIRATI

Morilec sem

Nataša, nikoli si ne bom oprostil!

Morilec sem, govoril in govoril sem ji,
plazovi, podrti mostovi, rušenje obrambnih zidov,
verjela je in trepetala, stavila na vse, moje preklete laži,
njen požgani obraz, njena opustošena pokrajina,
hors gospodar,
plastične igrače v svetleči izložbi izgubljenih iluzij,
jaz pa sem govoril in govoril in govoril, kam vse bova odpotovala,
tiste nore noči, ko je šepetala naj jo ne zapustim,
nikogar nimam, samo hrepenenje, upanje in sanje,
delaj kurba, sem kričal,
delaj pizda, sem tulil,
vsi nekaj delamo,
kaj pa je ta kurčeva svoboda,
ne morem živeti tvojega življenja,,
otok je sameval, angeli osame in norost,
klicala je iz zavoda za krpanje duš,
da sem ji ubil hrepenenje, upanje in sanje,
da sem jo umoril,
bolečina, ki trga,

drobci stekla v ustih,

volkovi pred vrati.

NE KOPIRATI

Totalna paranoja

napisano pomladi 2008 ko je Nataša nabirala

zvončke

Nastaviš si past,

obkoljen od prividov,

v praznih dnevih,

v raztrganih nočeh,

čakaš,

kdaj se bo zgodilo,

nekaj strašnega.

svet se bo zamajal,

razpadel bo,

samo glasovi in podobe,

nepovezano,

strašno,

v odmevu,

kdo si,

kje si,

zakaj si,

samo napalm.

NE KOPIRATI

Bela noč

Kam potujejo vse te mrtve reke,
čigava so trupla sredi trav,
nevarno mirno vre v lupini pozabe,
krhki lapor pozabljenih okruškov,
bela lobanja moje matere,
povsod bi jo prepoznal,
to belo belo noč,
samost, beg, prividi.

NE KOPIRATI

Resnica

tu se je Nataša zasmejala: kako sva si podobna!

Draga gospa, pol kile kurčeve ljubezni mi dajte,
v lep celofan zavite, poleg pa še malo svojih sanj priložite,
včeraj kupil sem kurbo na razprodaji, to prekleto zrcalo
nikdar ne laže, sem potrjen pankrt, zjeban kurbin sin,
sem kot jegulja in meduza, kamne v ustih z lahkoto drobim,
ljubim prazne ulice nedeljskih juter, šopam svoj ego trip,
v beli samoti pa se režem, kot padli angel brez kril.

NE KOPIRATI

Človek brez korenin

v Parecagu, ko sva z Natašo nabirala češnje

V beli samoti makovih polj,
črepinje v omami pogleda zrcalo v očeh,
dokler bo sonce, bodo tudi sončnice,
šamanka, podariš mi prekletstvo, jutro laži,
v steklenem gradu je zaprto kamnito srce,
klovn čarobno zapleše, v nizu praznih besed,
čas drobi se v slepečem šumu ostrih robov,
na ladji v rosi jutra čakam, da prideš.
hudič je postavil prenizko ceno, plitvi grobovi,
čakam, čakam, zimo v krvi, bolečino, izdajo in nož,
kdo je tujec, dvojnik, človek brez korenin?

Si srečna nocoj?

takoj po hudem prepiru z Natašo, Dolgi most LJ

Si srečna nocoj,

ogenj je ugasnil,

luna spi v naročju večera,

samotnež v hiši brez korenina,

varljiva igra, bled, raztrgan spomin,

si srečna nocoj,

na mizi drobtine,

neodposlana pisma,

angeli potrganih peruti okovani v led,

izza zidov tih odmev,

prazne dlani, razbito ogledalo,

si srečna nocoj?

Aktivist

tu je Nataša rekla: mal se ponavlja

Varljiv je občutek, da se misli ne starajo,
nažreš se parol, ki jih scamriš preko noči,
ti obrambni okopi ti obležijo v želodcu,
za mavričnimi vrati so lastovke še bolj same,
v beli sobani ležijo mrtvi labodi,
rad bi se v morju sončnic utopil, skril,
našel angela varuha, ki črne maše poje,
a potem v strašljivi grozi opaziš:
prekleti aktivist, saj si povsod že bil!

NE KOPIRATI

Ona joče

V BTC-ju sva z Natašo pila vino, ona je očitno že prej, spet se mi je mudilo, držal sem jo za roko in ona je jokala, jokala: ljubi, ljubi, ostani z mano...

Je nož,
so njene oči,
je laž,
so prazne dlani,
ni vetra,
le besede gole,
sreča je utvara,
prazna posoda,
vrata zaprta,
tam sredi trav,
šteješ oblake,
zamujene vlake,
je nož,
je laž
in nebo njenih oči.

Ženska skrivnost

ne, ne boš je posvetil nobeni drugi ženski, je rekla Nataša

Sonce v njenih očeh,
včasih imajo besede neopisljivo moč,
skrila se je v ogledalu,
želel si se je dotakniti, vsaj za hip,
poljub nebo nariše ustnice,
največja skrivnost ženske je,
skrivnost za njo samo.

NE KOPIRATI

Požigalec

Natašin komentar: pajade

Nekoč, nekje, živel je pasji sin,
požigalec ženskih duš,
iz laži je čas gradil,
drevesa ruval, nikdar sadil,
zrcala preziral, jemal in jemal,
ubijal, varal, uničeval,
ob jutrih si je z besedami obraz umil,
poiskal najostrejši nož,
pticam glave je drobil,
košutam iztikal oči,
ob nočeh nabral je strupenih rož,
popoln igralec, ta slamnati mož,
življenje mu med prsti je izpuhtelo,
nikdar ni vedel kaj črno je in kaj belo,
ko prišel čas je plačila,
umiral sam je na kupu gnoja,
v tisti hiši brez korenin,
ki nihče je ne vidi, na dnu morja.

Ona se ne vrača

te nikoli nisem prebral Nataši, a se je

uresničila

Si rekla, da zaklano je poletje,
da sesekal sem te na drobne kose,
poleg pa še tvoj prekleti smeh,
si rekla, kar sem imela, sem ti dala,
ob reki mnogo let zaman sem te čakala,
umazal jutra si, sanje in večere,
si rekla, tvoje laži so mi posekale roke,
tvoje prevare vsako hrepenenje požgale,
ubije te to, nove in nove izdaje,
si rekla, nekoč, nekje, ko boš klečal,
sam pred razbitim ogledalom,
vse se bo stotero vrnilo,
prekleta ceno boš plačal,
si rekla, ne da bi se obrnila,
svet se je zamajal, umiral,
moja edina, v pozlati pozabe,
umirajoča vila.

Nikoli

Odhajala je z zadnjim vlakom,
sonce v njenih očeh me je oslepilo,
njene ustnice so dišale po medu,
njeni hitri gibi so me vznemirjali do blaznosti,
prinašala je glasbo miru in strasti,
morda sem si samo predstavljal,
morda sem se pretvarjal, bežal, lagal,
a bila je strašna v svoji preprosti lepoti,
kradla je moje misli in besede,
z njo bi lahko delil čas, prostor, zrak, noči, jutra,
z njo bi lahko premagal razdalje telesa, sem pomislil,
vedel sem, da nimam pravice ne moči, da bi se boril,
prvič sem se zavedel pomena hrepenenja,
tista blazna bolečina,
tisti nori nemir,
ko ne moreš ničesar storiti,
ko je odločeno že prej,
dvojnik, ta svinčeni vojak, ki je bil vedno ledeno hladen,
panično je zbežal,

tisti varljivi občutek, da sem jo čakal vse življenje,
nisem vedel kaj se dogaja,
ne vem, ne vem, sem ponavljal,
a v sebi sem se zavedel, da jo bom ubijal noč za nočjo,
zgrešeno je,
nikoli je nisem srečal,
nikoli poljubil, nikoli čutil ob sebi,
nikoli,
vlak se je izgubljal v meglo pozabe,
moje roke so krvave, a nimam oči, nimam obraza,
nimam srca,
nikoli.

NE KOPRATI

Rabljene besede

spe

Sem si želel, da bi našel par rabljenih besed,
take iz odpada, da bi bile za mnoge,
o letnih časih in bolečini, o sanjah in o zimi,
da bi koga za trenutek, dva, potolažil,
da bi se ga dotaknil, mu pričaral šepet vetra,
sem se bele noči rezal in trgal, pajkova znamenja iskal,
ženske snubil, luzerke ljubil, utrujen, zjeban,
sem si želel, da bi tebe srečal, da bi skupaj se zapila,
a ta bedna samota, se je tudi v besede naselila.

NE KOPIRATI

Minevanje

ob tej je Nataša rekla : tebe je tako strah smrti, mene že dolgo
ne več

Drevesa rastejo v nebo,
sanje so se zdrobile v prah,
pobegli strah je večen, os, gibalo,
vsako jutro znova sestaviš razbito ogledalo,
klovni, potepuhi in sanjači,
nož na mizi, v jutru siva cesta,
samo navidezno se sam odločiš,
odpreš dlani in stisneš pest,
pomlad je rožnati prt,
šteješ, ugibaš, seješ,
v trenutku, ko se obrneš že tu je,
gospodarica smrt.

NEKOPIRATI

Slovo

Nataša reče: idi, pa se liječi

Te gole, usmrajene besede, ki se spreminjajo v nože,
tesnoba neizrečenost, dnevi brez glasu, zatajevanje,
prevare in laži, čakanje, ni poguma v pasjih očeh,
cigareta na terasi, daj razumi, spoštuj in ne sprašuj,
v mali hotelski sobi tujca igrata zadnjo igro pozabe,
stopinje v molku, trgaš se, zajameš sapo in greš,
plavajoči čas ponovitev, suneš, do otopele bolečine,
svetloba teme, podobe ugašajočega ognja in slovo.

NE KOPIRATI

Lepo si me zaklala

po novem hudem prepiru z Natašo na Pokopališki

Hitro je kopnel čas, da bi našla najin izgubljeni zaliv,
našel sem te izmučeno, ranjeno, požgano,
pokrajina je izginjala v megli,
kulisa mesta se utonila v temi,
zapuščena gnezda so samevala v golih vejah dreves brez korenin,
rekla si, da so najini trenutki mostovi, da ti prinašam sonca,
prazne in nabuhle besede, ki nisi jim verjel že, ko so bile izrečene,
leta in leta si jezdila na horsu in požgalo ti je polovico možganov,
pregriznila si krivdo, za vso jebo si imela tisoče kač v ustih,
v tvojih rokah je bil vedno pripravljen nož, ogledalo pa si skrila,
mogoče nisi mogla drugače, a zlahka si me zvabila v pekel,
potem si jokala in jokala vso pot in stiskala steklenico vina med nogami,
nikamor ne grem si rekla, tisti bel pogled hudičevke,
vrgel sem ti nahrbtnik na sivi asfalt, zbit, razsut, razčefukan,
ubijala si me počasi, z užitkom,
stal sem v temi in v mojih dlaneh je bil samo še pepel.

Dvojniki

tu sem se zasmel, ker je Nataša rekla: kaj je hotel pesnik
povedati?

Posadila me je na stol, ker je leta sedel pokojnik,
ženska moč in čarovnija,
podarila mi je njegove obleke,
v ogledalu so ugašale prašne podobe,
odstopila mi je prostor, kjer je ležal on,
ni bilo besed, duša se naseli v mislih,
rekla mi je, ljubila te bom bolj kot njega,
ta prekleti strah, tako gol in vsakdanji,
potem pa kaplja preko roba:
postarajva se skupaj!
Razbil sem stol, strgal obleke,
zbežal v jutro megleno,
stal sem tam začudeno sesekan,
na marmorju zlogoval ime svoje,
se vračal večer za večerom in ju opazoval,
dve zaljubljeni senci v plesu omame.

Drobtine

nastala je, kar tako, med Natašnim poljubom

V tvojem svetu in srcu ni sonca,
si rekla,
ničesar nimam, vse mi spolzi iz rok,
se je vrnil odmev,
očarala me je požgana pokrajina tvojih oči,
sejala sem v nočeh polne lune,
cvetovi so umirali v ledu pozabe,
ni poti nazaj, rečeš,
samo še drobtine.

NE KOPIRATI

Izbris

tu sem se pripravljaj na izdajo, Nataši je nisem prebral

Obsodil sem te na izbris brez možnosti pomilostitve,
uničujoč val napalma je požgal izgubljeni jutri,
morilec, ki angelom trga krila,
pleše v igri praznih besed,
sredobežni krog bega je bil sklenjen,
samo še belina pozabe in ponovitve,
vadil sem dolga leta,
prerokovanje se vedno uresniči,
nikoli ne zgrešim.

In vse.

NE KOPIRATI

Jutro mrtvih sanj

ta je bila Nataši še posebej blizu

Izdajalec, zaprta vrata sobe polne razbitih ogledal,
ničesar ne čutiš, ne hrepenenja ne želja,
varljivi občutek, ko spregovori dež,
znani hlad mrtvega psa, ki leži v travi,
potepuhi, berači, klovni, utopljenci, obešenci,
v plesu, z masko tvojega obraza,
izdaje, leži, prevare,
ne oziraj se nazaj,
zdrobljeno, razcefrano, sesuto jutro mrtvih sanj.

NE KOPIRATI

Zaprl sem vrata za teboj

nova izdaja, pa naj me je Nataša še tako rotila: ne

odhajaj!

Ona ne govori,

ne vidi,

ne sliši,

ne čuti,

odhaja, prihaja,

kot posušena tišina,

ledene laži,

večnost izdaje,

strah, da jo pogoltne,

nič,

razsuto jutro,

interferon,

zelene mačje oči,

gnoj in smeti,

nož,

zaprl sem vrata za teboj.

V tvojih očeh so noži

eden od prepirov z Natašo, jaz: ne pij več ! ajde, ne me je...

Bele noči in črni dnevi,
gola si stala pred menoj,
nisem videl,
govorila si,
nisem slišal,
v dotiku pozabe,
nisem čutil,
vlak v daljavi,
lovec srce,
zvezde, daleč,
slap teme,
ničesar,
ničesar več.

NE KOPIRATI

Otok

ne, sem rekel Nataši, ne morem, ne morem imeti otroka s tabo,
avtocesta maj 2008

Sklonjena nad otrokom, čarobna,
samo v sanjah je ta otok,
samo nikoli se ne prebijem nanj,
rečeš,
ponovitve so prividi izgubljenih iluzij,
prepričan si, da je zamujeno, izgubljeno,
s praznimi dnevi popravljeno,
tisto, kar bi zgradilo most,
a je samo utvara, beg,
da znova in znova storiš to,
kar je bilo odločeno že davno prej.

Aktivistka

Aktivistka, raztopljenjena v dobroti svojih besed,
tam nekje na Fužinah, pred selitvijo na BS 3,
do svoje hišice z vrtom,
prepričana, da bo pes njenih staršev požrl njenega otroka,
v hvalnicah tujcev, ki sanjajo svoj zaliv,
v njenih sanjah so mrtvi, ubija jih ona,
ob jutrih se čudi zakaj jo spremljajo na poti do faksa,
kjer jo čakajo bogaboječe študentke,
verjame, da je nekje daleč svetilnik, ki jo potrebuje,
ne ve, da je v prtljagi žaga moža brez domovine,
vidiš jo tam v deseti vrsti, oklenila se je okostja,
misli, da bi sedela kot klošar v parku pozabe,
bumerang zlobe, prodaja cukre v kinu, spi v omami praznih besed,
njeni zobje trgajo krvavo meso utripajočega jutri,
aktivistka,
pozabi ljubezen,
pozabi na luno,
aktivistka,
vojne ni nikdar konec.

Samota

no, no, je komentirala Nataša

To blazno zvenenje v glavi,
samo gola nemoč,
oprosti za vse prevare, laži in izdaje,
ne morem drugače, stavim in dobim nič,
nož obrnem k sebi v dediščini obupa,
bes požre jutranjo zarjo,
v naročju nova maska,
stojim sredi prašne ceste,
jebi otoke in vlake,
vedno na robu, ponovitve so prividi,
dež,
dež,
sam,
sam.

NE KOPIRATI

Prekletstvo

prvi mesec, ko sva se z Natašo razšla

Prekletstvo je,
ko točno veš kaj bi moral storiti,
pa ne zmoreš,
njene odštekane bele oči,
njeni ostri zobje,
njene blodne besede,
izdaje, prevare, laži,
niti hrbta ni treba obrniti,
govori in govori,
o napalmu, kačah in pticah,
o zimi v krvi, golih vejah in mrtvem embriju,
kot strašilo sredi luž na asfaltu,
zamahne, zakriči,
in je noč,
in je jutro,
njeno mrtvo telo se obrne na bok,
samo malo še, reče,
samo malo,
znova napalm.

Dve zjutraj

že prej nespečnost, samo po prepirih z Natašo sem komaj še
kaj spal

Mrtve so sanje,
zapuščena gnezda,
ugasla ognjišča,
volkovi, vrane in kače,
potopljene so ladje,
hiše brez korenin,
v rokah razbita zrcala,
goli strah ovit v samoto,
rabljene besede,
mimo bežne sence,
ledeno nebo,
dve zjutraj,
nož, vry na mizi,
urini kazalci so prebudili metulja.

Hvala za kri

pol te pesmi mi je podarila Nataša

Dno dna,
sij grozečega neba,
tvoje besede lažne,
svinčene misli, prazne,
spolzka kačja koža,
krvava roka, ki me boža,
ne, ne,
kamni v tvojih ustih,
ne govori mi o čustvih,
tvoje življenje plitva rekla,
vsak dan nova maska, preobleka,
ne, ne,
dovolj je krute igre, male vojne,
v dlaneh najine mrtve sanje,
slišiš kako hrast po sekiro joče,
ni več besed, ni odmeva,
ne, ne,
in hvala za kri.

Na čistini

pol leta po razhodu z Natašo, pogrešal sem jo, a ji ne bi nikoli priznal

Njene odprte dlani,
dam ti sanje, ljubezen in srce,
dam ti kamne, ogenj in slovo,
zbežim zaradi ženske,
ki nima srca ne sanj,
ničesar, gola požgana v sredobežni krog ujeta,
o vem, apokalipsa, napalm,
nisem mogel drugače,
stopil sem na čistino,
čakajoč rafal,
morda zato,
da bi se te spomnil,
ubij me,
ubij ljubimka moja,
ubij...!

Shizo

Dylan dog,
pasji otok,
jaz rdeči pes,
v vseh kioskih,
sem se prevzgojil,
da sem dovolj nor za čredo,
sem se upiral,
da bi zanetil upor,
jaz, rdeči pes,
a ni bilo nikogar.

NE KOPIRATI

Ubij me, ubij!

pesem je nastala mesece po tistem, ko sva se z Natašo razšla,

klicala me je nekaj dni pred svojo smrtjo, pa je nisem poiskal, morilec !

Požar se je širil z bliskovito naglico,
pred božična mora, je pisalo na začetku pisma
vaš naslov sem našla v imeniku pekla,
rodila vam bi dvoglavo dete,
panika v parku mamil,
nič ne spremeni sveta in ljudi,
šestnajst let ima, ko je prvič na igli,
položi karte na mizo in on je šokiran,
križevega asa, ki je v rokavu opazi prepozno,
rada bi vas srečala, gotovo imate vsaj kakšen ključ,
renčeča hijena, hladna kača,
očara ga njen ubiti, požgani pogled,
vonj železniških postaj in cenenih hotelov,
punčka iz cunj, v pravljice ne verjame,
vse vam bom povedala,
on pristane na srečanje,

zadnja leta se komaj kdaj ljubi z žensko,
zadovoljen v svoji lupini, v svojem jebiveterskem stolpu,
ponoči premetava besede kot kamne,
a komaj kdaj zgradi zid,
ko sreča človeka govori in govori,
a ne zanima ga pomen izgovorjenih besed,
včasih se pogovarja sam s seboj,
o jeseni, o zimi v krvi, o prekletstvu spominov,
mojster igre je,
a njen napalmski pogled ga razsuje v trenutku,
majhne je, punčka iz cunj, ki v pravljice verjame,
vse žile je porabila za igle,
sedemnajst let, terapije, projekti, komune,
strah me je lučk, praznikov in sreče,
na pragu zime preplavi ga strast,
niti ne opazi kdaj pade v past,
njene oči so zdaj belo nore,
to je pogled brez razgleda,
na nebu kroži ptica ujeda
kot klop se prisesa, o, temna hudičeva princesa,
zate je pekel enak kot nebesa,
pripoveduje mu o temi in vdaji,

o horsu, meseni prodaji,
a vse te rimane besede so naučene,
norost predaje jih žene,
objel jo je prvič, vonj po žveplu,
njeno srce v ledu in steklu,
pisma so prazna, pusti drogo, zdrži, sonce, sonce,
ni panike, reče ona, ne nehaj, ne nehaj,
ne zapusti me, ljubika, sanjam valovanje,
ljubim te, pogrešam te, mislim nate,
same ponovitve bega,
moji si pomrli, tudi Maja, reče ona,
psihiatri, terapevti, prozak, metadon,
načet sem, pest kemije, insulin,
izselil sem se iz tega sveta, reče on,
na mizi je nož,
ne pusti me, joče,
tvoj prijatelj bom za vedno,
veeednooooo, odmeva,
dva živa mrliča,
trideset dni pada ledeni dež,
v izbi večera sedita,
v zmajevem gnezdu,

bela, bela,
gola in sama.

Človek misli, prepričan je, če ga dovolj časa brcajo, da mu srce okameni. Kakšna zmota.

Nataša Dembsky je bila najnesrečnejši človek, ki sem ga srečal, njena bolečina tujosti bivanja v tem svetu se je levila v eno samo rano, lepoto.

Novembra 2008 sem jo srečal zadnjič v podhodu Maxija: Veš Franjo, je rekla, nekoč, ko bo prepozno, zavedel se boš, da blazno, smrtno sem te ljubila. Samo to!

V Istri junija 2009

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>